

ly-li jednotlivé splátky vyrovnací kvoty zaplacený v dodatečně ujednaných lhůtách. Byť i žalovaný při jednotlivém placení neprojevil úmysl, že platí vyrovnací kvoty, nebyla žalobkyně oprávněna uhradit si předešlé náklady upomínky a úroky podle § 1416 obč. zák., neboť tento úmysl lze projevit i mlčky (§ 863 obč. zák.) a nemůže být o něm pochybnosti, když se jednotlivé platby rovnaly právě splátkám kvoty a když udržení výhod z vyrovnání (§ 60 vyr. ř.) záviselo na zaplacení vyrovnací kvoty a nikoliv úroků a nákladů upomínek.

Čís. 15397.

K výkladu § 67 vyr. ř.

Dlužník je tímto předpisem chráněn jen v případech, kde placení věřiteli nedošlo včas bez dlužníkova zavinění.

(Rozh. ze dne 16. září 1936, Rv II 516/36.)

Žalobce se žalobou podle § 35 ex. ř. domáhá vyslovení nepřipustnosti exekuce, již proti němu žalovaná, bydlištěm ve Francii, vede k vydobytí zbytku celé dlužné pohledávky. tvrdě, že splátky vyrovnací kvoty vždy včas a řádně splnil. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 67 vyr. ř. pozbývají účinnosti veškeré slevy a výhody ve vyrovnání poskytnuté, nebylo-li potvrzené vyrovnání splněno, ač dlužník byl věřitelem upomenut doporučeným dopisem a v upomínce byla mu poskytnuta dodatečná lhůta nejméně osmidenní. Tento posledně uvedený předpoklad byl žalovanou splněn. Není zajisté ovšem opožděným a neúplným splněním vyrovnání, přihodilo-li se dlužníku při plnění omluvitelné nedopatření či nikoliv. Nelze nechat bez povšimnutí, že žalobce byl v době příchodu odvolatelčina upomínacího dopisu ze dne 15. dubna 1935 (dopisu spojeného s důsledky uvedenými v cit. § 67 vyr. ř.) již od 15. prosince 1934, tedy po dobu 4 měsíců, v prodlení s devátou splátkou vyrovnací kvoty, a že tedy nepochybně musel počítati s upomínkou odvolatelčinou, takže bylo jeho povinností pomýšleti zavčas na to, aby měl po ruce devisové povolení, jehož platnost přece trvá po 1 měsíc (neomlouvá žalobce, že mu nebylo známo, že povolení Národní banky platí 1 měsíc, neboť jde o ustanovení zákonné, jehož neznalost žalobce neomlouvá) a nemůže se omlouvati neznalostí předpisů devisových, je-li protokolovaným obchodníkem. Jsa v prodlení s placením ručil ostatně dlužník i za náhodou, která by se nebyla stala, kdyby nebylo prodlení (§ 1311 obč. zák.). Dle potvrzení ředitelství pošt a telegrafů bylo totiž přípustné v dubnu 1935 zaslati do Francie poštovní poukázkou 5000 Kč, a to na základě vyhlášky ministerstva financí ze dne 29. dubna 1932 čís. 57 Sb. z. a n., ovšem s povolením Národní banky Československé. Toto zákonné ustanovení byl žalobce povinen znáti. Byl proto povinen ihned 15. dubna 1935 zaslati Národní bance žádost o povolení spolu s doklady, aby mohl hodnotu částky 2.460.30 Frs., což odpovídalo asi

3.700 Kč, tedy méně nežli 5.000 Kč, zaslati poštovním úřadem československým telegraficky nebo poukázkou, povolení to mohl míti nejpozději 18. dubna 1935 v rukou, a kdyby byl býval peníze dal ihned na poštu, mělo je žalovaná také v rukou určité do 23. dubna 1935. Žalobce však volil cestu poukazu peněz do ciziny vskutku nejpomalejší a nejkomplikovanější, totiž cestu šekem, a to dokonce na Paříž svým bankovním spojením v P., které se obrátilo písemně na odbočku téže banky do Prahy, tato pražská banka podala normálním způsobem žádost Národní bance o povolení, nevyzvedla si je ani dne 18. dubna 1935, nýbrž čekala, až jí bylo dne 19. dubna 1935 doručeno, a opatřila teprve dne 23. dubna 1936 šek na Paříž, zaslala jej do P. a teprve p-ská banka odeslala jej dopisem ze dne 24. dubna 1935. Nelze tudíž dospěti k závěru, že by se žalobci jako vyrovnacímu dlužníku, který jako obchodník má v obligačním poměru s obchodníkem šetřiti vyšší péče řádného obchodníka (čl. 282 obch. zák.), bylo přihodilo při plnění omluvitelné nedopatření, důsledkem toho obživla dle § 67 vyr. řádu celá zbývající pohledávka odvolatelčina, a neobstojí proto žalobcem uplatňované námitky dle § 35 ex. ř. proti exekučnímu titulu, podle něhož žalovaná vede exekuci, jejíž prohlášení za nepřipustnou se uplatňuje.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel se dovolává nepřipadně plenárního rozhodnutí čís. 7760 Sb. n. s., rozhodnutí čís. 10089 Sb. n. s. a rozhodnutí Rv I 2355/33 (uveřejněného v Jur. Zeitung pod čís. 2134), neboť jde vesměs o rozhodnutí, která se opírají o ustanovení § 57 vyr. ř. čís. 337/14 ř. z. a čl. III. zák. čís. 99/23 Sb. z. a n., podle nichž dlužník ipso jure pozbyl ve vyrovnání poskytnuté slevy a jiné výhody, nesplnil-li vyrovnání zavčas a plně. Tuto tvrdost odstranil § 67 vyr. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n. tím, že věřitel musí poskytnouti dlužníku nejméně 8denní dodatečnou lhůtu, a to doporučeným dopisem, aby se dalo bezpečně zjistiti, že dodatečná lhůta poskytnuta byla. Ustanovením § 67 vyr. řízení čís. 64/31 Sb. z. a n. byla sice poskytnuta dlužníku výhoda tím, že ztráta slev a výhod nenastává již sama sebou, nýbrž až tehdy, nesplní-li dlužník vyrovnání ani v dodatečné lhůtě. Výhoda ta však nejde tak daleko, aby podporovala liknavost dlužníkovu v zavčasném placení před poskytnutím dodatečné lhůty a aby ho zbavila vůbec starosti o zaplacení splatných částí kvoty v době před poskytnutím dodatečné lhůty, neboť v důvodové zprávě k vládnímu návrhu nového vyr. řádu (tisk. 253) se praví, že obmezující ustanovení § 67 bylo pojato do osnovy z toho důvodu, aby chráněn byl dlužník v případech, kde placení věřiteli nedošlo včas bez dlužníkovy zavinění. Z toho jest zřejmé, že jest rozhodné i jednání dlužníkovu před poskytnutím dodatečné lhůty, jde-li o řešení otázky, zda slev a výhod vyrovnání pozbyl tím, že ani v dodatečné lhůtě vyrovnání zavčas nesplnil. Musel by proto dlužník, trvá-li na slevách a výhodách

poskytnutých mu vyrovnáním, dokázati, že nemá zavinění ani na tom, že nezaplatil splatné částky kvoty před poskytnutím dodatečné lhůty. O to se dovolatel ani nepokusil, a hledí-li se k tomu, že již před poskytnutím dodatečné lhůty byl v prodlení s placením po dobu 2 po případě po dobu 4 měsíců, aniž to omluvil, byl by pozbyl slevy a výhody i za účinnosti dřívějších předpisů. Nestačí proto k jeho omluvě, že ihned po poskytnutí dodatečné lhůty zařídil, aby splatné částky kvoty byly zaplacený, když měl možnost jiným způsobem, než který volil, zavčasné zaplacení nejen zaříditi, nýbrž také uskutečniti, a stačí po té stránce odkázati na důvody napadeného rozsudku.

Čís. 15398.

Obchodník nie je zodpovedný za škodu, ktorú utrpel zákazník tým, že v jeho obchodnej miestnosti na dlážke, zvlhčenej za mokrého počasia obuvou ľudí prišlých zvonka, skl'zol a upadol.

(Rozh. zo 16. septembra 1936, Rv III 412/36.)

Manželka žalobníka pri nakupovaní v obchode žalovaných skl'zla na vlhkej dlážke ich obchodnej miestnosti, upadla a podľa prednesu žaloby utrpela pri tom úraz. Žalobu, ktorou sa žalobník domáhal z tohoto dôvodu na žalovaných odškodného, o b a n i ž š i e s ú d y zamietly.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalobníka zamietol.

D ô v o d y:

Žalobník tvrdí v žalobe, že úraz žalobníkovej manželky bol zapríčinený tým, že dlážka obchodnej miestnosti žalovaných, v ktorej sa žalobníkova manželka zdržovala cieľom nákupu, bola vlhká, jednak od vody, ktorá sa ta dostala tým, že bolo vlhké počasie a podlaha bola obuvou prichádzajúcich zvlhčená, jednak tým, že na dlážke bol rozliaty olej, a zakladá svoj žalobný nárok na tom, že sa žalovaní nepostarali o to, aby dlážka bola udržiavaná v takom stave, ktorý by nebezpečenstvo skl'znutia vylučoval, dopustili sa zavinenia, za následky ktorého sú zodpovední.

Odvolací súd bez porušenia formálneho práva zistil, že na dlážke v čase úrazu žalobníkovej manželky olej rozliaty nebol, a dovolacia žiadosť napáda toto zistenie neprípustným spôsobom, hodnotiac najmä svojmocne vierohodnosť svedeckých výpovedí, čo bolo výlučným právom odvolacieho súdu.

Pokiaľ ide o vlhkosť dlážky, spôsobenú vodou, je nesporné, že v deň úrazu bolo vlhké počasie, bol napadlý sneh a do obchodnej mestnosti bola prinášaná vlhkosť obuvou ľudí, prichádzajúcich zvonka, a tiež manželka žalobníkova — ktorá ako je nesporné prišla zvonka, z ulice — musela mať svoju obuv vlhkú.